

Ф. Георгиевъ

Т О Й

Дете бѣхъ, и вѣрвахъ въ Бога,
И знаяхъ, че Той е въ небего;
Осанка Той имаше строга,
Каквато я виждахъ съ тревога
На нашия храмъ на кубето.

И знаяхъ, че Той като нази
Отъ плътъ е, и слуша, и вижда,
И „Дѣдо“ му казвахъ тогази,
Че люби, гърми, ненавижда
Отъ своя престолъ отъ елмази.

Днесъ старъ съмъ, и пакъ вѣрвамъ въ Бога,
Но вечъ му не зная лицето,
Ни де му е трона, чертога:
Той Духъ е, разлѣнъ въ ширинето,
Въ душата, въ свѣта, въ битието.

Ив. Вазовъ